

Phần 3

Chương 7

Đánh Võ

“Tiểu thư, người thật lợi hại.”

“Đúng vậy, thật không ngờ, Tuệ muội muội, miệng muội thật lợi hại. Nhìn bộ dạng vừa rồi của Diêu Ngữ Dong, ha ha, chỉ nghĩ lại đã cảm thấy buồn cười.”

“Đúng vậy, hừ, để xem sau này nàng còn dám giả bộ đáng thương nữa hay không?”

Trên đường trở về, Đào Nhi và Lục Vô Song kích động nói chuyện.

Cố Nha Nha được khen cũng không khỏi có chút xúu đắc ý: “Đó là đương nhiên, dùng võ lực không thể giải quyết được vấn đề.”

Vừa nghĩ đến bản chủ trước kia động một chút là vung roi đánh chết người, nàng lắc đầu, hỏi Đào Nhi: “Roi của ta đâu?”

“Roi?” Đào Nhi sững sờ: “Vẫn luôn để bên người tiểu thư, cũng không để cho người khác động vào.”

“A?” Cố Nha Nha theo bản năng sờ trên người, không đúng, ban nãy thay quần áo cũng không thấy.

Đào Nhi gấp đến đỏ mắt, tìm giúp trong đồng quần áo ướt mới thay ra.

“Không thấy à?” Lục Vô Song cũng gấp gấp, nàng biết rõ cái roi kia rất quan trọng với Úy Tuệ, quen nàng nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vật kia vẫn không rời khỏi nàng.

So với hai người, Cố Nha Nha lại cảm thấy không sao cả: “Được rồi, đừng tìm, chắc là lúc nãy rơi xuống nước cũng không chừng.”

“Này.” Đào Nhi cắn môi, nói: “Chúng ta hồi phủ Thái tử vớt lên đi.”

Cố Nha Nha cười hi hi, an ủi vỗ vai nàng: “Rớt vừa hay, dù sao sau này cũng không cần.”

Đào Nhi, Lục Vô Song kinh ngạc không thôi.

“Vô Song, lát nữa kêu A Đại đưa người trở về trước, hôm nay ta phải về phủ có việc, cũng không giữ người.” Lúc đến Úy phủ, Cố Nha Nha nói với Lục Vô Song.

“Ừ.” Lục Vô Song gật đầu, nàng đang muốn đi tìm Y Y đây, nói cho nàng biết chuyện xảy ra hôm nay, đảm bảo nàng sẽ khó tin, hắc hắc.

Trở lại Ủy phủ, còn chưa kịp thưởng thức cảnh trí xa hoa nơi này, Cố Nha Nha bảo Đào Nhi dẫn đường, chạy thẳng tới viện Ủy gia Đại thiếu gia Ủy Vân Kiệt.

Hai gã sai vặt tuần tú giữ cửa phòng chính, vừa thấy Cố Nha Nha, vội vàng nghênh đón: “Nhị tiểu thư, sao người lại tới đây?”

“Đại thiếu gia đâu?” Cố Nha Nha vừa hỏi vừa đi tới cửa trước hành lang.

Hai gã sai vặt hoảng hốt, vội vàng ngăn ở cửa, lúng túng nói: “Đại thiếu gia người... không có ở trong đây.”

“Không có ở đây?” Cố Nha Nha nhìn vẻ mặt hai người không đúng, cười lạnh: “Vậy thì rất tốt, ta vào phòng ca ca lấy chút đồ, lập tức đi ngay.”

Nói xong, đưa tay muốn đẩy hai người.

Hai người kia giờ khuôn mặt tươi cười khẩn cầu: “Nhị tiểu thư, Đại thiếu gia thật sự không có ở đây, người có muốn trở lại sau không?”

“Bên trong có cái gì không thể để cho người khác thấy hay sao?” Cố Nha Nha càng thêm xác định Ủy Vân Kiệt đang ở bên trong, cho Đào Nhi một ánh mắt: “Hai người các ngươi không được nhúc nhích, Đào Nhi, nhìn hai người bọn họ, ai dám cử động, đợi bản tiểu thư ra ngoài lột da hắn.”

Một câu nói, hai gã sai vặt sợ đến lập tức ngậm miệng, đứng ở cửa không dám động như tượng.

Đào Nhi nhìn hé miệng cười.

Ở trong phủ, người nào không biết Nhị tiểu thư lợi hại!

Một cước đá văng cửa phòng, đâm đầu vào khiến người rối loạn, trong phòng thơm ngát ẩm áp, Cố Nha Nha cau mày theo bản năng, khẽ ngửi, nhạy bén phát hiện, bên trong nồng hương hình như còn ẩn chứa mùi máu tanh, trong lòng hồi hộp, chẳng lẽ thảm họa đã xảy ra.

Nàng sợ chạy vào trong phòng.

“Đại ca.”

Rèm cửa vén lên, bên trong phòng tối mờ, hơi nước lượn lờ, trong thùng tắm to, nửa người trên nam tử trơn bóng, hai cánh tay mở rộng, ngửa đầu ra sau, tư thế lười biếng lại hấp dẫn.

Cố Nha Nha không xác định người trong thùng tắm có phải Ủy Vân Kiệt hay không, trong tiểu thuyết chỉ có vài chữ đề cập tới nam tử này, hoàn toàn là tên phé vật chỉ biết sống phóng túng, ham mê nữ sắc, bình thường nữ tử trong phủ có tí nhan sắc đều bị hắn chạm vào, cuối cùng cũng chết ở đây.

Nàng vốn cho rằng cũng chỉ là một nhân vật béo ú ngu ngốc, nhưng giờ phút này, mặc dù ánh sáng mờ mờ, nàng vẫn có thể nhìn rõ như thường, nam tử trong thùng xinh đẹp như hoa lê trong nước.

Cẩn thận nhìn lên, khuôn mặt này có mấy phần giống với Ủy Tuệ.

“Đại ca?” Nhìn hấn khấp hờ mắt, Cố Nha Nha thầm nói không tốt, không phải đã bị tặc nhân...

Đang suy nghĩ người này có phải chết trong thùng tắm rồi hay không, đột nhiên nghe được một tiếng “Ừ”, nhẹ nhàng đè nén vui vẻ, âm thanh ám muội, lại làm cho người ta miệng lưỡi khô đắng, cả người nóng ran.

Cùng lúc đó, từ trong nước một nữ tử ngẩng đầu lên, tóc ướt đen nhánh như thác che đậy dáng người xinh đẹp của nàng.

“Gia, thoải mái không?” Nàng kia nằm trên ngực Úy Vân Kiệt, ngón tay mảnh khảnh như có như không vẽ vòng tròn trên ngực hấn.

“Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Nhi, thật là càng ngày càng thú vị.”

Giọng nói Úy Vân Kiệt khàn khàn lại lười biếng, cho người ta cảm giác cùng một dạng với người hấn.

Cùng lúc nói chuyện, hai mắt sáng như sao mở hờ, nhìn thẳng Cố Nha Nha ngoài cửa.

Vì ánh sáng quá mờ, Cố Nha Nha không thấy rõ ánh mắt hấn thế nào, chỉ biết bị hấn nhìn chăm chăm như vậy, cả người không được tự nhiên.

“Đại... Đại ca?”

“Có chuyện gì sao?” Khóe môi Úy Vân Kiệt cong lên, hỏi, không chút xấu hổ do bị người bắt gặ, mà nữ tử trong ngực hấn cũng xem Cố Nha Nha là không khí, giờ phút này càng thêm ra sức tạo ra nhiều vui thú cho chủ tử.

Giọng điệu lạnh lùng khiến tim Cố Nha Nha nhảy lên, trực giác nói cho nàng biết, người Đại ca này không thích nàng.

Chỉ là, nàng tới cứu hấn, hấn không biết, nữ nhân bị hấn bắt trở về, hoàn toàn không phải dân nữ bình thường, mà là...

“Dừng lại.” Nghĩ như vậy, cái gì cũng bất chấp, Cố Nha Nha tiến lên mấy bước, đưa tay kéo tóc nữ tử kia, hỏi: “Nàng chính là nữ nhân huynh cướp về hôm nay?”

“A.” Nữ nhân kia thét lên, nghiêng đầu bất đắc dĩ nhìn Cố Nha Nha: “Nhị tiểu thư, người làm cái gì vậy? Vân Nhi đắc tội với người sao?”

“Vân Nhi?” Nàng biết mình, như vậy thì không phải nữ nhân bị cướp.

Cố Nha Nha nóng nảy, buông nàng ra, trực tiếp nhìn chăm chăm Úy Vân Kiệt, hỏi: “Vây huynh giấu nữ nhân hôm nay cướp được ở nơi nào?”

“Gia, xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ chê Vân Nhi phục vụ không tốt sao?” Mỹ nhân Vân Nhi chua chát nằm úp vào trên người Úy Vân Kiệt.

Úy Vân Kiệt không cử động, chỉ cười như không cười nhìn Cố Nha Nha: “Tam muội thích quản chuyện của Đại ca khi nào vậy?”

Mạng của mình sắp kết thúc, lại còn nói như vậy: “Nữ nhân kia, huynh không thể đụng.”

“Tại sao?” Úy Vân Kiệt hơi nhú đuôi mày.

“Không tại sao, không thể đụng vào là không thể đụng.” Cố Nha Nha cũng không thể nói, nữ tử đó là thích khách, chính là muốn làm thịt người, khiến cho Úy gia mất đi người thừa kế, từ đó lâm vào hỗn loạn.

Mặc dù, trong tiểu thuyết Úy Vân Kiệt hoàn toàn sắm vai nhân vật qua đường, nhưng mà, về sau xảy ra rất nhiều chuyện, đều liên quan đến cái chết của hắn.

“Ôi.” Cũng không biết Vân Nhi mỹ nhân đụng vào nơi nào của hắn, đang lúc Cố Nha Nha gấp gấp như kiến bò trên chảo nóng thì tên khốn này lại vẫn có thể vui thích rên rỉ, gương mặt tuấn tú cũng hiện lên màu đỏ khác thường.

“Huynh?” Quả nhiên háo sắc không muốn sống, nếu Vân Nhi mỹ nhân cũng là kẻ xấu, chỉ cần há miệng, là có thể cắn đứt cổ của hắn.

“Rốt cuộc ở đâu?” Nhìn hai người này tiến vào cảnh đẹp, hoàn toàn xem nàng như không khí, Cố Nha Nha vừa thẹn vừa giận hét lớn.

Úy Vân Kiệt lại không để ý đến nàng, ôm cổ Vân Nhi, lật người, đè nàng xuống dưới, sau đó, đưa một tay lên giờ giờ: “Đi ra ngoài.”

“Không, huynh không nói cho ta biết ta sẽ...”

“Đi hỏi quản gia.” Úy Vân Kiệt quay đầu lại, con ngươi đỏ thắm hung hăng trừng mắt nhìn Cố Nha Nha, rất không bình tĩnh quát khế một tiếng.

“A.” Một tiếng quát khế này của hắn có khí thế hơn Cố Nha Nha nhiều, nàng sợ rụt đầu lại, vội vàng chạy ra ngoài.

Người vừa đi, Úy Vân Kiệt thờ gáp ngã trên người Vân Nhi bên dưới, vô lực nương đến bên cạnh thùng tắm, Vân Nhi thay đổi mị thái lúc trước, nâng cánh tay hắn lên, kiểm tra vết thương bên hông hắn, vẻ mặt lo âu: “Gia, vết thương rất sâu, cần phải lập tức xử lý.”

Úy Vân Kiệt nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng gật đầu.

Chương 8

Thiếu Niên

Vừa ra khỏi cửa, Cố Nha Nha chạy thẳng tới giữa sân, ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, hung hăng hít vài hơi không khí trong lành.

Mùi hương bên trong muốn sặc chết người, nàng vuốt vuốt lỗ mũi, đột nhiên nghĩ đến không đúng, mới vừa rồi rõ ràng ngửi được mùi máu tươi, khứu giác của nàng luôn luôn nhạy bén, sẽ không sai.

Nhưng hai người bên trong hoàn toàn là bộ dạng củi khô gặp lửa mạnh, đang cháy hừng hực đấy.

Không phải là hăng quá mà chảy máu chứ?

Mồ hôi nhỏ giọt.

Cố Nha Nha vội vàng lắc đầu đuổi những hình ảnh khiến người phun máu mũi đi, chỉ là, như đã nói qua, bộ dáng Úy gia Đại thiếu gia Úy Vân Kiệt kia đúng là yêu nghiệt, giọng thờ nhẹ rĩ càng thêm mê người.

Nam nhân như vậy, bỏ qua bối cảnh Úy gia, chỉ với bộ dáng dung mạo này vừa đứng trên đường, nữ tử muốn bỏ nhào vào trên người hắn, chỉ sợ cũng chật đường.

Huống chi, hắn muốn dạng nữ nhân gì mà không được, còn cần chém giết ở đầu đường?

Nàng kia phải tuyệt sắc và đặc biệt đến cỡ nào nhỉ?

“Tiểu thư.” Đào Nhi kêu nàng vài tiếng, thấy nàng không có phản ứng, đưa tay huơ huơ trước mắt nàng hai cái.

“Làm sao?” Cố Nha Nha định thần lại nhìn nàng chăm chăm.

Đào Nhi vô tội: “Nô tỳ thấy tiểu thư rất lâu không động đậy.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt lóe lên, nhìn rất quý dị.

“Đi, đi tìm quản gia.” Cố Nha Nha vẫy tay, lại để cho nàng dẫn đường, hừ, tốt nhất quản gia bên đó biết chuyện này, nếu không, nàng còn phải trở về tìm yêu nghiệt kia.

“Tìm quản gia làm cái gì? Tiểu thư có chuyện cứ phân phó nô tỳ một tiếng là được.” Đào Nhi rất tò mò nói.

Cố Nha Nha nói: “Ta có việc muốn hỏi hắn.”

“A.” Đào Nhi mím môi, chờ ra khỏi viện, rớt cuộc lại không kiếm chế được nội tâm nghi ngờ, hỏi: “Tiểu thư, vì sao hôm nay người lại đến tìm Đại thiếu gia?”

“Hắn là Đại ca ta, tìm hắn rất không bình thường?” Cố Nha Nha không cảm thấy kỳ quái lắm.

Nhưng Đào Nhi nghe cũng không giống nhau: “Ngày thường tiểu thư không phải sợ thiếu gia nhất sao?”

Phải nói là Úy phủ có cái gì khiến Úy Tuệ kiêng kỵ, thì đó chính là Úy Vân Kiệt, bình thường, không có chuyện thì Úy Tuệ nhất định không tìm Úy Vân Kiệt.

Mặc dù ở cùng một mái hiên, hai người lại rất xa lạ, Đào Nhi tính toán nhỏ, trừ ngày lễ tết, hai huynh muội rất ít gặp nhau.

Nhưng, Đào Nhi cũng không dám nói những lời này, chỉ rụt cổ lại, lắc đầu.

Nhắc tới Úy phủ thật sự rất lớn, đi theo phía sau Đào Nhi lượn qua lượn lại, ước chừng hơn nửa canh giờ, mới tới một viện thanh nhã yên tĩnh.

“Quản gia làm việc ở nơi này?” Cố Nha Nha vừa hỏi vừa đẩy cửa tiểu viện, mặc dù là mùa đông khắc nghiệt, nhưng bên trong tiểu viện này hoa cỏ lại sum xuê, vô cùng lịch sự tao nhã.

Đào Nhi cũng theo vào, gật đầu, vừa chỉ chỉ một gian nhà nhỏ: “Bình thường vào giờ này Thượng Quan quản gia đều làm việc ở đây.”

“A, người ở nơi này, ta vào tìm hấn, nhớ, đừng để cho người khác xông vào.” Nàng cũng không muốn khiến cho mọi người đều biết chuyện của Đại ca.

Đào Nhi gật đầu: “Dạ.”

Cố Nha Nha đi tới cửa phòng, lễ phép gõ cửa: “Xin hỏi, Thượng Quan quản gia có ở đây không?”

Trong sân, Đào Nhi thấy thế, cái trán hiện đầy vạch đen, vừa muốn nói trực tiếp đẩy cửa vào là được, bên trong liền truyền ra giọng nói réo rắt như tiếng suối.

“Vào đi.”

Cố Nha Nha đẩy cửa đi vào, phòng nhỏ không lớn, nhưng rất gọn gàng, một tia nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu vào, rơi trên bàn sách trên cửa sổ, chiếu lên giấy Tuyên Thành thượng hạng phát ra ánh sáng ấm áp.

Bên dưới bàn sách, một nam tử áo trắng đang nửa ngồi trên mặt đất, trong tay bưng chén cơm, đang tỉ mỉ cho nam hài xinh đẹp ngồi trên ghế ăn.

Hình ảnh cực kỳ ấm áp, rồi lại khiến cho người ta cảm thấy có chút quái dị.

Nàng chỉ kỳ quái nhìn, trong chốc lát quên lời muốn hỏi.

Nàng không hỏi, nam tử áo trắng cũng không nói, chỉ yên lặng dứt từng muỗng cho nam hài, cho đến khi dứt xong chén cơm, hấn lại tự tay móc ra khăn sạch trong tay áo, nhẹ nhàng chùi sạch miệng cho nam hài, lúc này mới chậm rãi đứng lên, đặt chén cơm trên bàn viết, xoay người hỏi Cố Nha Nha.

“Nhị tiểu thư có chuyện gì?”

“À?” Hấn vừa xoay người, chọc Cố Nha Nha sưng sờ, hơn nữa sau khi thấy mặt hấn, càng thêm kinh ngạc không thôi.

Thân hình nam tử áo trắng cao lớn, mặt lạnh như ngọc, hai mắt tĩnh mịch đen như nước sơn, không kiêu ngạo không nịnh nọt nhìn nàng.

“Người là Thượng Quan quản gia?” Cố Nha Nha không thể tin được, một nhân vật thanh lãnh như tiên giáng trần, lại là một quản gia quản lý tục sự tạp vật của một gia đình giàu có?

Hấn phát tiền dầu muối tương dấm trà? Hấn phục vụ chủ tử xảo trá vô thường? Quản bọn nô tài tâm tính không giống nhau?

Còn có, quản gia trong ấn tượng của nàng, không phải cái loại hơi mập, nhan sắc thường, nhìn hiền hòa, kỳ thật là người già nhìn xa trông rộng sao, không phải già nhưng ít nhất cũng là trung niên chứ.

Ánh mắt Thượng Quan Tề Nguyệt lóe lên, không dấu vết nhẹ gật đầu: “Nhị tiểu thư có gì phân phó?”

“Phân phó thì không dám.” Nhìn về phía mỹ nam, giọng nói Cố Nha Nha không tự chủ mềm mại xuống: “Ta chỉ muốn hỏi một chút, nữ nhân mà Đại ca ta mang về hôm nay đâu?”

“Nhị tiểu thư là?” Thượng Quan Tề Nguyệt càng nghi ngờ.

Cố Nha Nha bĩu môi: “Ta muốn gặp mặt, có thể không?”

Thật ra thì, nàng vốn là muốn trực tiếp kêu người đuổi ả, nhưng vừa nghĩ, nhất định là giai nhân tuyệt sắc, mới có thể khiến cho yêu nghiệt Úy Vân Kiệt kia cướp đoạt ngay trên đường, vì vậy, không kiềm nén được lòng hiếu kỳ, nàng muốn gặp một lần.

“Không khó.” Thượng Quan Tề Nguyệt cười nói, xoay người, dịu dàng xoa tóc nam hài xinh đẹp: “Nhạc Nhi, con ngoan ngoãn chờ một lát, Nguyệt thúc lấy cho con chén canh nóng.”

Nam hài xinh đẹp chỉ ngửa đầu nhìn Thượng Quan Tề Nguyệt, con người như nho đen giật giật, không có động tác khác, không nghĩ, Thượng Quan Tề Nguyệt vừa mới xoay người, đôi tay tiểu nam hài chợt nắm được chéo áo của hắn.

Hắn (nam hài) không cử động cũng không nói chuyện, dùng ánh mắt như nho đen dõi theo hắn.

“Hắn là?” Dựa vào trực giác của y tá, Cố Nha Nha nhìn ra nam hài xinh đẹp này có tật xấu.

Thượng Quan Tề Nguyệt nghiêng đầu kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm, nhìn đến trong lòng Cố Nha Nha hoảng sợ, suy nghĩ một chút cũng đúng, bây giờ nàng là Úy gia Nhị tiểu thư, sao có thể đến cả người trong phủ cũng không nhận ra, huống chi là hài tử xinh đẹp như thế?

Nhìn hài tử này, ước chừng bảy tám tuổi, ăn mặc hoa lệ (đẹp đẽ và rực rỡ), cổ đeo một bộ vòng bạc, bộ dáng nhỏ nhắn cực kỳ thanh tú, nếu không phải nam hài này buộc tóc lên, rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm là nữ hài, hơn nữa dáng vẻ vô cùng đáng yêu giống như thiên sứ Lolita.

Chỉ là, cũng không biết đứa bé này bị bệnh gì? Khuôn mặt nhỏ nhắn rất tái nhợt, khiến người nhìn thấy phải đau lòng.

“Hắn muốn đi với người, không bằng mang theo hắn đi.” Cố Nha Nha vội vàng giảng hòa.

Về mặt Thượng Quan Tề Nguyệt mới hòa hoãn, dịu dàng kéo tay tiểu nam hài, ôm hắn xuống khỏi ghế, sau đó, dắt hắn tới trước mặt Cố Nha Nha, mỉm cười nói.

“Tam tỷ con nói để cho con đi chung, vậy con đi với Nguyệt thúc ra ngoài một chút, có được hay không?”

Tam tử? Cố Nha Nha nghe vậy, nhìn chăm chăm nam hài gầy yếu mỏng manh này, mắt trừng lớn.

Trong tiểu thuyết không phải viết qua, thế hệ này của Úy gia, chỉ có Úy Vân Kiệt, Úy Như Tuyết, Úy Tuệ ba người con thôi sao?

Tiểu chính thái này từ đâu xuất hiện vậy?

Chương 9

Vui Vẻ

Đang lúc đầu óc Cố Nha Nha hết sức hồ đồ, rốt cuộc nam hài xinh đẹp cũng ngẩng đầu lên liếc nàng một cái, nhưng chỉ vội vàng, lại thu tầm mắt về, khiếp đảm nấp sau lưng Thượng Quan Tễ Nguyệt.

“Không có chuyện gì, Nhạc Nhi, nàng là Tam tử của con.” Thượng Quan Tễ Nguyệt khom người, kiên nhẫn giải thích với Úy Vân Nhạc.

Chỉ là, ánh mắt Úy Vân Nhạc u mê mờ mịt, diễn tả rất rõ hần hoàn toàn nghe không hiểu lời hần.

Ánh mắt Thượng Quan Tễ Nguyệt thoáng hiện lên sự đau đớn, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của hần hơn, đứng lên, áy náy cười một tiếng với Úy Tuệ.

“Nhị tiểu thư đừng trách, trong lòng Nhạc Nhi hiểu được, chỉ là... không nói ra được thôi.”

Câm? Đáy lòng Cố Nha Nha căng lên, thương tiếc nhìn Úy Vân Nhạc: “Không có chuyện gì, hần thật ngoan.”

“Ừ.” Thượng Quan Tễ Nguyệt gật đầu, dắt tay nhỏ của Úy Vân Nhạc, đi ra ngoài.

Cố Nha Nha tự giác theo đuôi.

Trong sân, Đào Nhi vừa thấy Thượng Quan Tễ Nguyệt, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, vừa định chào hỏi, lại nhìn thấy tiểu nam hài bên người hần, vội cúi người hành lễ: “Nô tỳ gặp qua tiểu thiếu gia.”

Tất nhiên Úy Vân Nhạc không phản ứng, Thượng Quan Tễ Nguyệt gật đầu với Đào Nhi, ý bảo nàng đứng lên.

Thượng Quan Tễ Nguyệt dẫn mấy người đi tới hậu viện, nơi này tổng cộng có ba gian nhà ngói nhỏ, là phòng bếp Úy phủ đặc biệt chuẩn bị cho hần.

Trong sân, bầu ngực già có bộ dạng sạch sẽ đang rửa rau bên giếng nước, nhìn thấy hần, vội vàng cúi chào, đứng lên hành lễ, nhưng vừa nhìn thấy Cố Nha Nha sau lưng thì trên mặt hai người đồng thời lộ ra sợ hãi.

Nhị tiểu thư bạo ngược thật thường, nàng tới nơi này tuyệt đối không có chuyện tốt.

“Không có chuyện gì.” Thấy hai người như thế, Thượng Quan Tễ Nguyệt dịu dàng giải thích: “Hạnh nương, Nhị tiểu thư muốn gặp người, không cần sợ.”

Nụ cười của hắn luôn dịu dàng có thể trấn an lòng người, phụ nhân trung niên mặc áo khoác trắng, tâm hơi bình tĩnh lại, bước lên một bước, phúc thân hành lễ với Cố Nha Nha: “Nô tỳ gặp qua Nhị tiểu thư.”

“Người?” Nhìn phụ nhân này, bộ dáng đàng hoàng, nhưng tuổi ít nhất cũng bốn mươi rồi, tóc đã hoa râm.

Cái này không thể nào, Cố Nha Nha hỏi: “Người chính là nữ nhân mà hôm nay Đại ca ta mang về?”

Hạnh nương rủ mắt xuống, giọng nói tuy nhỏ, nhưng biểu đạt rõ ràng: “Đúng, Đại thiếu gia thương cảm nô tỳ tuổi già, cô độc không người nào chăm sóc, lúc này mới mang nô tỳ về phủ, cho nô tỳ một cuộc sống ổn định.”

Không phải nàng, phụ nhân này đáng tuổi mẹ của Đại thiếu gia, cho dù người kia có háo sắc hơn nữa, cũng sẽ không có khẩu vị nặng như thế chứ? Lại nói, nếu thật là vì nàng, sao lại an bày cho nàng xuống phòng bếp nơi này làm việc?

“Trừ người ra, còn có cô nương nào khác không?”

Hạnh nương lắc đầu.

Cố Nha Nha thấy lạ, lại hỏi Thượng Quan Tễ Nguyệt: “Vậy hôm nay trở về chung với Đại ca ta, trừ nàng ra, thật không có những nữ nhân khác sao?”

Trong lòng Thượng Quan Tễ Nguyệt nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, giống như thực đáp lại: “Thông thường trong phủ nhiều thêm nhân khẩu, đều phải tới chỗ ta xin phép. Hôm nay Đại thiếu gia đi ra ngoài một chuyến, trở lại chỉ phân phó người dẫn Hạnh nương lại đây, ta thấy bộ dạng nàng lanh lẹ sạch sẽ, nên cho nàng làm việc trong phòng bếp bên này.”

Không có nữ nhân khác? Đó là do mình nhớ nhầm sao? Cố Nha Nha bối rối, không nói được rốt cuộc là may mắn hay là thất vọng.

Chẳng lẽ thế giới nơi này cũng không phải như trong tiểu thuyết đã viết? Hoặc là bởi vì mình xuyên qua, mà lịch sử thay đổi?

Nghĩ như thế, nàng lại vui vẻ, nếu như khác hẳn trong tiểu thuyết, vậy thì nói rõ kết cục của mình chưa chắc sẽ thảm như vậy, ha ha.

“Tiểu thư.” Thấy Cố Nha Nha đột nhiên không để ý hình tượng nhếch miệng cười ngây ngô, Đào Nhi vội vàng nhắc nhở.

Cố Nha Nha không lưu tâm, chỉ khách khí nói cảm ơn với Thượng Quan Tễ Nguyệt: “Cảm ơn Thượng Quan quản gia, ta đi trước, có chuyện gì sẽ tìm người sau.”

Nói xong, kéo Đào Nhi chạy như một làn khói.

Bên cạnh giếng, mấy người cùng lúc lộ ra ánh mắt kinh ngạc, hôm nay Nhi tiểu thư không giống ngày thường, ít nhất trên người không có loại lệ khí khiến cho người ta vừa thấy liền hoảng hốt muốn chạy trốn.

“Tiểu thư, sao chúng ta lại chạy?”

Chờ trở lại viện của mình, cuối cùng Cố Nha Nha dừng lại, Đào Nhi đã sớm mệt thở hồng hộc.

“Ta vui về.” Khuôn mặt Cố Nha Nha nhỏ nhắn đỏ bừng xinh đẹp, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh, so với nắng ấm mùa đông còn tươi đẹp hơn, Đào Nhi nhìn thấy thì nhịp tim hoảng hốt đập chậm hai nhịp.

“Tiểu thư, người đã về?” Thọ Nhi nghe giọng, dẫn hai tiểu nha đầu từ trong nhà ra đón.

“A, người?” Cố Nha Nha vừa thấy thiếu nữ giống Đào Nhi như đúc, tức thì có loại cảm giác hoa mắt.

“Tiểu thư, hôm nay về sớm vậy, dùng cơm trưa ở phủ Thái tử rồi sao? Buổi trưa lão thái thái bên kia đưa thêm món ăn người thích tới đây, nô tỳ kêu Triệu đại nương đặt trên lò rồi, sẽ không lạnh, chỉ chờ tiểu thư trở về là có thể ném thử. Tiểu thư, muốn mang lên ngay không?”

“Nói ra ta thật đúng là hơi đói, bung lên cho ta đi.” Cố Nha Nha nói xong đi vào trong nhà, nàng cũng không thừa kế bao nhiêu trí nhớ của nguyên chủ, vì vậy, bất luận gặp người nào hay chuyện gì, đều giả bộ tự nhiên.

“Tiểu thư, sao người lại đổi y phục? Nô tỳ nhớ buổi sáng lúc đi người mặc bộ hoa hồng tím.”

“...” Chuyện này nói ra rất dài dòng, Cố Nha Nha không có tâm tư giải thích với nàng, trực tiếp đi đến cửa.

Thọ Nhi thấy thế, vội vàng bước nhanh tới, tự mình vén rèm: “Tiểu thư, lò xông hương đã chuẩn bị xong, hương tiểu diệp người thích cũng được đốt lúc sáng, người đi ra ngoài hơn nửa ngày, có mệt không? Nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, Hỉ Nhi, mau mang nước ấm lên cho tiểu thư tẩy rửa.”

Vừa nói, nàng vừa giúp Cố Nha Nha đặt nệm êm lên trên ghế, sau khi dìu nàng ngồi xuống, lại tức thì lên đưa lò sưởi tay.

Cố Nha Nha có loại cảm giác như hài tử được chăm sóc, bất giác bật cười.

Chỉ chốc lát sau, Hỉ Nhi bung bồn nước ấm tới đây, Cố Nha Nha không cho người phục vụ, tự mình rửa tay, còn lau mặt.

Chuẩn bị xong, Thọ Nhi rửa sạch tay, tự mình lấy cao thơm tới thoa mặt cho nàng.

Cố Nha Nha vội vàng dừng lại, vừa đúng lúc Đào Nhi bung hai món ăn nóng canh nóng tới đây, nàng vội vàng ngồi vào bàn bên cạnh, kéo tay áo định ăn.

Chỉ là, mới ăn hai muống, thì bị mấy ánh mắt nhìn đến.

Cô Nha Nha vội nuốt miếng thịt cá, giương mắt cười nói: “Mấy người các người chưa ăn sao? Nhiều món ăn như vậy, vậy ăn chung đi.”

Mấy người Thọ Nhi càng thêm trợn to mắt ghen hòng nhìn trần trời.

Cô Nha Nha biết, nguyên chủ trước kia có tính tình ác liệt, đời nào cho nô tỳ ngồi xuống ăn cơm chung bàn.

Nhưng nàng là một người hiện đại, rất không quen, tự mình ăn cơm, bên cạnh lại có mấy đại cô nương xinh đẹp nhìn.

“Đào Nhi, người ngồi xuống trước, ta biết, người đi theo ta bận rộn hơn nửa ngày, cũng chưa có ăn gì, nhất định đói bụng. Hôm nay tiểu thư người vui vẻ, đến đây, mấy người các người, toàn bộ ngồi xuống đây.”

Nàng thân thiện kêu gọi, nhưng trừ Đào Nhi rất đói, hơi nhao nhao muốn thử ra, ba người khác hoàn toàn không động đậy.

“Nô tỳ không dám, bọn nô tỳ không đói bụng.”

Nói đi nói lại, cũng chỉ có hai câu này, làm hại Đào Nhi lại đứng trở lại.

Cô Nha Nha buồn bực, buông đũa xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống: “Tất cả đều lại đây ngồi cho bản tiểu thư, hôm nay bản tiểu thư không muốn ăn cơm một mình, muốn cho các người bồi, nếu hại bản tiểu thư ăn cơm không ngon, tất cả đều cẩn thận cho ta.”

“Dạ, nô tỳ tuân lệnh.” Mấy người Thọ Nhi vội ngồi xuống theo thứ tự, cầm đũa, chỉ không dám gấp thức ăn.

Cô Nha Nha gấp thức ăn trước cho Đào Nhi, sau đó nhìn chằm chằm những người khác: “Tất cả ăn cho ta, ăn mạnh vào.”

Lúc này những người này mới phụng mệnh, cúi đầu ra sức ăn.

Lần ăn này, chọc Cô Nha Nha kêu lên: “Ai, ăn chậm một chút, chừa cho bản tiểu thư một chút.”

Ai, với mấy tiểu nha hoàn này, nàng cần phải tỏ ra hung ác mới được.